

Arrest

nr. 145 111 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 19 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 22 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2014 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, bevel gegeven om uiterlijk op dezelfde dag het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 22 oktober 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 22 oktober 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor diestal met braak en inklimming. Een PV n° DE.17.L3.005628/2014 werd opgesteld door de politie van Sint Gillis Waas - Stekene. Tevens beschikt betrokkene niet over een officiële adres in België. Redenen waarom hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel, dat bestaat uit twee onderdelen, voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel c.q. vermoeden van onschuld.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"2.2. Schending art. 3 Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

1. Het t.a.v. verzoeker getroffen inreisverbod is manifest in strijd met artikelen 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit artikel legt aan iedere bestuurlijke overheid – en dus ook aan de gemachtigde van de Staatssecretaris- de verplichting op om de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering door de bestuurlijke overheid moet m.a.w. afdoende en draagkrachtig zijn.

2. Art. 74/11. § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

In de praktijk wordt voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan in de volgende gevallen:

- in geval van een onderduikrisico*
- in geval van een inbreuk op een preventieve maatregel*
- de vreemdeling heeft geen gevolg gegeven aan een eerder BGV*
- fraude*
- meervoudige asielaanvraag*

3. In casu wordt in de gebrekkige motivering verwezen naar een PV nr. DE.17.L3.5628/2014 waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op "diestal met braak en inklimming" (sic).

Blijkens de hoofding van de bestreden beslissing werd deze overgemaakt aan de griffie van de raadkamer te Dendermonde, waar verzoeker zich op dat moment bevond, op 22.10.2014 omstreeks 12u10.

Desondanks werd verzoeker maar een eerste keer verhoord betreffende de hem ten laste gelegde feiten diezelfde dag om 10u09, zijnde twee uur voor de beslissing aan hem werd overgemaakt. (!) (stuk 3)

Overigens blijkt uit dit eerste verhoor bijzonder weinig betreffende de rol die verzoeker zou hebben gespeeld in de vermeende inbraak: hij heeft zich beroepen op zijn zwijgrecht.

Redelijkerwijs kan dan ook worden afgeleid dat verwerende partij zich allerminst op het verhoor van verzoeker heeft gesteund: niet alleen dateert het verhoor van niet minder dan twee uur voor het uitvaardigen van de bestreden beslissing (overigens zal dit document pas vlak voor de lunchpauze zijn overgemaakt aan DVZ), daarnaast heeft verzoeker tijdens het betreffende verhoor zich beroepen op zijn zwijgrecht.

De vraag dient dan ook gesteld te worden op welke elementen verwerende partij zich wél steunde bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing. Zijn dit de eerste vaststelling van de politiediensten? Verklaringen van getuigen?

Uit de bestreden beslissing is dit in elk geval geenszins af te leiden, hetgeen in casu net de inbreuk uitmaakt op de motiveringsverplichting.

4. Informatief merkt verzoeker overigens op dat de bestreden beslissing ook op minder doorslaggevende punten blijkt geeft van achteloosheid en overdreven haast bij het opstellen.

Zo werden de naam en voornaam van verzoeker verwisseld en verwijst de bijzonder karige motivatie naar "diestaf met braak en inklimming" (sic).

5. De motivering van de maatregel van het inreisverbod is bijgevolg allesbehalve draagkrachtig.

In casu ligt dus zowel een schending van de materiële motiveringsverplichting als van de formele motiveringsverplichting voor.

2.3. Schending van het vertrouwensbeginsel iunco vermoeden van onschuld

De beslissing heeft voor gevolg dat verzoeker het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet baseert verwerende partij zich hiervoor op de eenzijdige vaststellingen van de politiediensten.

Een dergelijke werkwijze is echter manifest in strijd met het vertrouwensbeginsel en het vermoeden van onschuld, beide fundamentele rechtsbeginselen in onze rechtsorde.

Krachtens art. 6 EVRM geldt het vermoeden van onschuld totdat de schuld bij wet is bewezen, hetgeen meebrengt dat wie wordt vervolgd maar nog niet veroordeeld is geacht wordt onschuldig te zijn tot het bewijs van zijn schuld wordt geleverd. Het vermoeden van onschuld impliceert dus een procesverplichting: een persoon mag niet schuldig worden verklaard als zijn schuld niet is vastgesteld tijdens een procedure waarin hij zijn procesrechten o.g.v. art. 6 EVRM heeft kunnen laten gelden. (Zie o.m. VAN DEN WYNGAERT, C., Strafrecht, strafprocesrecht & internationaal strafrecht, Antwerpen, Maklu, 2008, 659)

In casu werd een bijzonder verstrekende beslissing getroffen t.a.v. verzoeker, zijnde een inreisverbod voor de Schengenlanden voor drie jaar, dit op basis van eenzijdige verklaringen van de politiediensten, voor ook maar enige strafrechtelijke procedure sprake was.

Het vertrouwensbeginsel impliceert dat de rechtsonderhorige erop mag vertrouwen dat een opgelegde gerechtvaardigde verwachting wordt ingelost door de overheid. (Cass. 10.06.1988, A.C. 1987-88, 1313;

Cass. 27.03.1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 13.02.1997, R.W. 1997-98, 400; Cass. 03.11.2000, A.C. 2000-2001, 1710; Cass. 03.06.2002, R.W. 2003-2004, 1062)

Verzoeker had een gerechtvaardigde verwachting dat verwerende partij op zijn minst zou wachten tot de schuld van verzoeker aan de hem ten laste gelegde feiten zou vaststaan vooraleer zij zich op deze feiten beroept teneinde een inreisverbod op te leggen."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 3 van de Wet van 29.07.1991,
- Het rechtszekerheidsbeginsel c.q. het vermoeden van onschuld.

De concrete kritiek van verzoekende partij bestaat eruit dat niet duidelijk zou zijn op welke elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt om te stellen dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Ook beroept verzoekende partij zich op het vermoeden van onschuld.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verweerder wijst ter zake op de motieven van dit bevel om het grondgebied te verlaten:

"Artikel 74/14:

x artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

x artikel 74/14, §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal met braak en inklimming.
PV n° DE.17.L3.005628/2014 van de politie van Sint Gillis Waas – Stekene.
Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”*

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten een annulatieberoep heeft ingesteld, terwijl verzoekende partij slechts op één van de determinerende motieven van de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek kritiek uit.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot derhalve geheel terecht dat een inreisverbod van drie jaar aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

De kritiek van verzoekende partij als zou er sprake zijn van een gebrekkige motivering omdat, ter motivering van de termijn van het inreisverbod, werd verwezen naar een proces-verbaal, zonder dat verzoekende partij op dat ogenblik reeds was verhoord, en terwijl verzoekende partij zich heeft beroepen op zijn zwijgrecht, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verweerder wijst ter zake op de inhoud van het administratief verslag vreemdelingencontrole, en het begeleidend schrijven, dat zich in het administratief dossier bevindt, en waaruit blijkt dat verzoekende partij werd aangehouden nadat hij op heterdaad werd betrapt bij het plegen van een diefstal.

De gemachtigde van de Staatssecretaris vermag op basis van de inhoud van dit verslag oordelen dat er grond bestaat om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen (bij het bevel om het grondgebied te verlaten) en om een inreisverbod voor een periode van 3 jaar toe te kennen.

Het louter gegeven dat verzoekende partij voor deze feiten nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld, en geen bekentenissen heeft afgelegd, doet hieraan geen afbreuk.

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een Pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

Terwijl verzoekende partij zich niet op art. 6 EVRM kan beroepen.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Daarnaast kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat uit een verkeerde vermelding van de naam van verzoekende partij zou kunnen worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig optrad. Dergelijke materiële vergissing doet immers geen afbreuk aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, terwijl uit de inhoud van het administratief dossier genoegzaam blijkt dat de identiteit aanvankelijk door de lokale politie verkeerd werd meegedeeld, en inmiddels werd rechtgezet.

Verweerder benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt bij het opleggen van een inreisverbod, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij zich bevindt in de in artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende”

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat in de beslissing tot verwijdering van 22 oktober 2014, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”, nu de verzoeker op heterdaad werd betrapt voor diefstal met braak en inklimming en hij tevens niet beschikt over een officieel adres in België. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.1.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt in wezen op de vaststelling dat aan de verzoeker op 22 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarin geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze vaststelling, die het determinerend motief van de bestreden beslissing vormt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoeker niet betwist. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt dus duidelijk op welke elementen de verwerende partij zich steunde bij het nemen van de bestreden beslissing. De vaststellingen dat de verzoeker op heterdaad betrapt werd voor diefstal met braak en inklimming, dat een proces-verbaal werd opgesteld en dat de verzoeker tevens niet over een officieel adres in België beschikt, vormen de motieven waarom aan de verzoeker op 22 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarin geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze motieven worden *in casu* overtollig opgenomen in de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat de verzoeker een beroep heeft ingesteld tegen voornoemd bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt evenmin het onderwerp uit van huidig beroep tot nietigverklaring. De eventuele gegrondheid van de grieven die de verzoeker aanvoert tegen dit overtollig motief kan, in het licht van de vaststelling dat aan de verzoeker op 22 oktober 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarin geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat de naam en de voornaam van de verzoeker werden verwisseld en dat “*de bijzonder karige motivatie (verwijst) naar “diestaf met braak en inklimming” (sic)*”, betreft een materiële vergissing, die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maak dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1. Voor zover de verzoeker zich zou beroepen op de schending van artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, wordt er op gewezen dat deze bepaling enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.3.2.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Door op te werpen dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de eenzijdige vaststellingen van de politiediensten en dat hij een gerechtvaardigde verwachting had dat de verwerende partij zou wachten tot zijn schuld zou vaststaan alvorens de bestreden beslissing te nemen, verduidelijkt de verzoeker niet welk voordeel hem zou zijn toegekend ten gevolge van een bestuurlijke vergissing. Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat aan de voornoemde voorwaarden zou zijn voldaan, opdat een schending van het vertrouwensbeginsel kan worden aangenomen.

De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN